

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa W.K. i B.K.
przeciwko Polskiemu Związkowi Działkowców- Okręgowemu Zarządowi (...) w K.
o ustalenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną,**
- 3. przyznaje adw. P.Z. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w (...)) kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych), podwyższoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowie złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 maja 2016 r., którym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 października 2015 r. w ten sposób, że oddalił powództwo o ustalenie nieważności uchwały Krajowej Rady Polskiego Związku Działkowców z dnia 28 kwietnia 2014 r., utrzymującej w mocy uchwałę Prezydium Okręgowego Zarządu (...) Polskiego Związku Działkowców z dnia 18 lutego 2014 r., stwierdzającą wygaśnięcie członkostwa powodów w Polskim Związku Działkowców. Powołując się na podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniesli o „...uchylenie zaskarżonego wyroku w całości ewentualnie uchylenie wyroku w całości i zmianę orzeczenia poprzez oddalenie apelacji...”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, „...czy w świetle stanu faktycznego tożsamego ze stanem faktycznym w sprawie powodów tj. czy w razie likwidacji a następnie odtwarzania terenów R., w myśl § 14 pkt 8 Statutu P. z dnia 6 kwietnia 2006 r. z późniejszymi zmianami, pierwszeństwo w uzyskaniu prawa do działki przysługuje działkowiczom w pierwszej kolejności w odtwarzanym R., w którym dotychczas użytkowali działkę...”. Poza tym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „...ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została

zrealizowana funkcja rozpoznawcza tego sądu oraz zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa polegającym na pogwałceniu praw powodów gwarantowanych im przez Statut Polskiego Związku Działkowców z dnia 6 kwietnia 2006 r. ...”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nich przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., trzeba przypomnieć, że w przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie wykazali, by przedstawione przez nich zagadnienie prawne czyniło zadość przytoczonym wymaganiom. Sprowadza się ono wyłącznie do sformułowania pytania, przy czym odpowiedź na to pytanie nie wymaga szczególnych zabiegów interpretacyjnych postanowień statutu. Tak ujęte pytanie świadczy o tym, że skarżącym chodzi jedynie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, a nie o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości i mającego istotne znaczenie dla praktyki sądowej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się

na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczyli argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Uszło również ich uwagi, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) oraz że dla oceny podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia prawa materialnego miarodajny jest stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i – mając na uwadze trudną sytuację materialną skarżących – nie obciążył ich kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.). Natomiast na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714) przyznał adw. Paulinie Ziajce koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom w postępowaniu kasacyjnym.

